

Přebělohorská doba, jedno z nejzajímavějších a pro historiky nejpřitažlivějších období českých dějin, se zapsala do historie především tím, že si Prahu za své sídlo zvolil Rudolf II. Císařova rezidence nad řekou Vltavou se svým majestátním hradem shlížela na město, které se rázem stalo jednou z nejvýznamnějších metropolí v Evropě. Do Prahy se od roku 1583 stěhovali císařovi úředníci a cizí diplomaté, bohatí kupci a zdatní řemeslníci a umělci. Nebývalý ruch postupně zbavoval město jeho provinčního rázu a přinášel mu prosperitu. 1

Vzestup města uvítala i česká šlechta. Praha pro ni již dávno představovala politické a společenské centrum, stavěla si zde nádherné paláce a v souvislosti s panovníkovým pobytem zde trávila i mnohem více času.² Společenské ovzduší města nabízelo pestřejší způsob života a rafinovanější druhy zábavy, pobízelo však také českou šlechtu k přijímání prvků kosmopolitního rázu. Renaissance se v české prostředí s konečnou platností prosadila až od poloviny 16. století³ a přítomnost císařského dvora vybízela k trvalejšímu uplatnění pozdně renesančních či manýristických myšlenek.